

Karpaták 13.8.2011

Vlado Bilík

Aj keď som vedel, že pre nedostatok času tento rok dojak nenapíšem, pri prezeraní fotiek, čítaní komentárov a po preflákanej nedeli (a na to čas máš?) mi to predsa len nedalo a pripájam pár spiatočníckych postrehov.

Povest' Dunajskej Lužnej zachraňovali (a mali proti mne čo robiť!) iba dvaja cyklisti, a to Marián Dlhý a Peťo Patrniak, keďže Mišo Motýl odletel kamsi na dovolenku a Roman Rybanský úspešne absolvoval praktický kurz lámania vlastných rebier. (V Pezinku nás prišiel pozdraviť aj Rasťo Trubač, ktorý uskutočnil podobný experiment so svojou rukou.)

Ja som bol naladený optimisticky, a to bola chyba. Jazdu po kopcoch som simuloval na dovolenke, kde vám za 20 euro požičajú perfektný bicykel značky Radon a kde majú aj Dlhý Vášok zvaný Teide, na úpätie ktorého (vo výške 2300 m) sa dá od mora dostať po 45-kilometrovej neoblomne naklonenej rovine (najlepšia na tom všetkom je tá vyše hodinová cesta späť). Jaj, ale iné je diktovať si tempo sám a iné podriaadiť sa teroru davu!

Začiatok bol sľubný: napríklad na Červený Kameň som sa vyštveral skôr ako Peťo Patrón a jeho družina. (No dobre, dostal defekt, no a čo?) Aj smolenickú natriasačku som ešte absolvoval spolu so zadným vojom pelotónu. Prekvapenie prišlo pri stúpaní na Bielu Horu, kde ani jediný človečik, starý či mladý, nedokázal udržať moje tempo. Familiárne deja vu: predou mnou veľké zadky, predou mnou malé zadky, predou mnou zákruta – za zákrutou nikto. Vari sa všetci vykýblili? Našťastie nie, počkali ma v Jablonici.

Aj keď musím poriadne šliapať, cesta do Senice sa mi páči, okrem iného kvôli nedostatku áut. Príliš nevnímam to, že kvalita povrchu nie je ideálna. Obdivujem prácu žltomodrého anjela Roba Juhása, ktorý sa nepreteká, ale pozorne sleduje situáciu na chvoste a kolegiálne poťahuje nás roztratencov k väčším skupinkám.

Pred Senicou odbočujeme doprava na Kunov a až do Myjavu prevažne stúpame. Mne to dáva zabrat' ešte viac, lebo nechcem skončiť porážkou ako na Bielej Hore. Nie že by mi to vadilo, ale obávam sa, že sám cestu k pivu v hostinci U Freda nevystopujem. Podarí sa to za cenu, že si málo všímam okolie, čo teraz trochu ľutujem pri pohľade napríklad na fotografiu hradu Branč. Ako to ten Dušky, doparoma, zvládne, aj točiť, aj fotiť. (S tichou škodoradosťou konštatujem, že aj on toho ku koncu musel mal plné zuby, lebo fotiek zo Záhoria je pomenej. Ibaže by sa naopak nudil, alebo sa mu vybila baterka... no to by si ma, Dušky, našťoval!)

V hostinci nám bolo dobre a dlho. Tesne pred odchodom prifrčal individualista, ktorému sa kompas točil naopak. Stihli sme urobiť spoločnú fotku a hybaj do Priepasného. Tohto úseku som sa mimoriadne obával, lebo vlni som tam načisto sklapol. Tentokrát to napodiv šlo celkom solídne a relatívne bezbolestne. Dokonca som aj predbiehal, síce len trojicu napakovaných cykloturistov, z ktorých dvaja stáli pri ceste, ale aj to sa ráta, nie? Na zradne ostrú padaciu zákrtu „na zjazde z Dlheho vrsku na Horne Kosariska ... kde bol asfalt veľmi mizerný“, ktorú spomína Marián na diskusnom fóre, si dobre spomínam aj ja, lebo som tam ledva ubrzdil a veľmi mi srco stislo (ak srdce je to, na čom sa sedí).

Na úsek do Vrbového som sa tešil, lebo sa dlho fičí dolu kopcom a nebude problém držať sa s ostatnými. A veru bol, priam do bodky sa opakoval bielohorský scenár. Vo Vrbovom sme mali v nohách okolo 120 km a tradičnú krátku pauzu pri čoraz ošarpanejšej putike. Mnohí z nás si hrkli pivo.

Nasledoval 24-kilometrový úsek do Trstína s legendárnymi „hupákmi“. Spočiatku sme šli spolu, ja na zadnom čele. Krátko za Vrbovým sa za nami rozjačala siréna a vzápätí nás začalo predbiehať policajné auto. Už je to tu, myslím si, boli zašití niekde za rohom, a teraz začneme pekne jeden po druhom fúkať. Keďže som mal strategicky výhodnú pozíciu, začal som rozmýšľať o sólo úniku. Našťastie policajtom sa iba nechcelo čakať, kým sa uvoľní protismer, a naše pivo ich nezaujímalo. Druhého vytrvalostného trubača spomína v zhrnutí akcie Marián.

Možno chcel iba varovať: „Buďte opatrní, vy idioti za mnou, idem odbočovať.“ A my sme si aspoň zopakovali vybrané slová.

Podarilo sa mi zaklesnúť sa za Mariána s Duškym, ktorí veselo konverzovali, kým ja som sa zadúšal od námahy. V týchto chvíľach som už šiel vedome na doraz, skúšajúc, ako dlho to vydržím, zmierený s tým, že od Trstína, ako zatiaľ vždy, budem mať sólo na šliapacie. Ale nesťažoval som sa, naopak, až pri poriadnej námahe človek „z tej duše“ precíti, že naozaj žije, a spomalí čas, ktorý normálne letí čoraz besnejšie. Nevie, či som to vydržal štvrt' hodiny: prestal som vládnuť na stúpaní niekde okolo Dechtíc práve v okamihu, keď Marián Duškymu povedal, že Ivan by vládnuť. (Neskôr mi doplnil, čo som už nezačul: že Ivan by aj tu vládnuť mlieť hubou až do rýchlosti presne 39.9 km/h.) S obdivom som sledoval tie vzdáľujúce sa sklonené postavičky pánov cyklistov. Až v týchto fázach sa ukáže, kto je kto a aké iluzórne bolo heslo Egalité a tak ďalej.

V Trstíne som partiu ešte zastihol. Vyrázili sme spolu, ale po necelom kilometri som bol sám a bolo mi dobre. Pár slov som si vymenil s vracajúcim sa Trnavčanom, ktorého reťaz sa rozhodla, že je čas padať. Pár poznámok k fanatickému povzbudzovačovi pred Bukovou, ktorého spomína Robo. Kým som tam dorazil ja, rozmnožil sa na počet najmenej osem kusov. A nevedel som sa z nich vysomáriť. Hulákali a gestikulovali na každé protiídúce auto, akoby boli nafetovaní. Zrazu sa niektorí rozbehli a stovky metrov utekali hore cestou, a nie hocijako: nepochybne dobre trénovaní atléti. Jeden nehanebník si spustil tie biele trenky až pod kolená a dobrých sto metrov bežal takto. A boli rýchlejší ako ja! Obával som som sa, že budem terčom ich „povzbudzovania“, ale zdochliny im zjavne nestáli ani za posmech.

Na Záhorí som „zanechal všetky nádeje“ a mojou jedinou ambíciou sa stalo dotrepať sa na Babu, z ktorej ma chytali čoraz väčšie obavy. Premávka bola hustá, autá rýchle, niektoré ma obiehali nebezpečne blízko. Neprijemný úsek. Chcel som sa kochať prírodou, lebo sa vyčasilo, ale nebolo vôle. Bolo mi ľúto, že som Peťovi sľúbil, že ho zoberiem autom, a on bude musieť zo zdvorilosti najmenej hodinu zbytočne čakať. Našťastie cestou na Babu chytil druhý defekt, takže nečakal iba zo zdvorilosti.

Neviem, či pomalá jazda prispela k oblaženiu tela i ducha, alebo zapracovala vidina skorého finále, ale na Babu mi to šlo celkom obstojne (občas doslovne). Napodiv, hore ešte bolo zopár ľudí a z rozhovoru vyplynulo, že meškám iba pol hodiny. Objavil sa Peťo s jemne deravým zadným kolesom. Po chvíli sme sa spustili dolu; ja som odfukoval, on dofukoval.

A tu sme naľabili na Emila s rozbitým bicyklom, čakajúceho na manželku, sanitku a policajtov. Asistoval jeden z Trnavčanov. Manželka prišla po chvíli, takže sme mohli bez výčitiek svedomia pokračovať. Emil nevyzeral práve najšťastnejšie, ale bral veci s obdivuhodným pokojom. Spomenul som si, ako okolo obeda komusi vysvetľoval, že mal bezmála kolíziu s dievčinou, ktorá jazdila s nami: „Keby som sa s ňou zrazil, už si v živote nesadnem na bicykel!“ Osudu sa nevyhol, ale našťastie sa zrazil iba s motorkou.

Nebol teda ten náš Karpat'ák v širšom ponímaní celkom nevinný: dva pády (a to nerátam padajúcu trnavskú reťaz), jedno zlomené koleso, jeden zlomený rám a ako prekurzory jedna zlomená ruka a ktoviekoľko zlomených rebier.

A to nie je všetko. „Veď máš zlomené sedlo! A to ťa nebolelo?“ hovorí Peťo, keď mi v Pezinku na kruháči pomáha nakladať bicykel. „Mňa už bolí všetko, nejaká ďalšia zlomenina je mi u prdele“ (a bola). A vtom mi svitlo. No jasné! Preto som bol od Košarísk taký slaboduch! Iste som zlomil sedlo vlastným srcom, keď mi ho tam v zákrute tak prudko zovrelo. A preto to odvtedy so mnou šlo dolu vodou. Možno predsa len odvolám svoju rezignáciu a prídem aj o rok – s novým sedlom. A potom sa majte na pozore, sokolíci karpatskí!

Dunajská Lužná 17. august 2011